

Arrest

nr. 190 708 van 18 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2017 tot teruggrijping (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 augustus 2017 komt verzoekster aan te Brussels Airport. Zij is in het bezit van een visum voor kort verblijf, afgegeven door de Franse autoriteiten.

1.2. Na een controle door de met de grenstoegang belaste autoriteiten, wordt te haren aanzien een beslissing genomen tot teruggrijping en tot nietigverklaring van het visum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 07/08/2017 om uur, aan de grensdoorlaatpost van de Nationale Luchthaven van Zaventem,
werd door ondergetekende,
..... 1
de heer:

naam [...] voornaam [...]
geboren op [...] te Niamey geslacht (m/v) Vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Niger wonende te [...]

houder van het document Paspoort nummer [...]
afgegeven te DGN/DST op : 26/06/2017

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Consulaat van Frankrijk te Niamey
geldig van 26/07/2017 tot 26/10/2017
voor een duur van 30 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Istanbul met vliegtuig – vluchtnummer TK1939, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

☐ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze gaat in België verblijven tot haar terugkeer naar Niger op 19/08/2017. Ze is reeds in het bezit van een terugkeerticket.

Betrokkene toont ons ook een hotelreservatie voor hotel PHENIX te 1070 Brussel van 07/08/2017 tot 19/08/2017. Betrokkene kent geen bezienswaardigheden in België. Ze is ook niet in het bezit van toeristische informatie zoals reisgidsen, stadplannen, brochures,

In eerste instantie verklaart betrokkene niemand te kennen in België, doch na enig aandringen deelt ze ons mee dat ze inderdaad iemand kent die in België woont en haar zelfs op de luchthaven komt afhalen om haar naar haar hotel te brengen. We nemen telefonisch contact op met deze persoon en het betreft de genaamde I[...] A[...], F[...] (°[...]), wonende te [...], [...], nationaliteit Niger. Deze persoon verklaart ons dat betrokkene tot 19/08/2017 naar België komt om het land te bezichtigen en dat hij haar hotelreservatie in Brussel heeft gemaakt.

Ze vraagt een Schengenvisum aan op de Franse Ambassade te Niamey met een reismotief in België (hotel in Waver). We stellen vast dat betrokkene 3 dagen in Istanbul heeft verbleven. Hierover verklaart ze dat ze in eerste instantie vanuit Istanbul wou doorreizen naar Leipzig in Duitsland.

Turkish Airlines zou haar echter op de vlucht naar Leipzig hebben geweigerd omdat ze in het bezit is van een Schengenvisum afgeleverd voor België en dat ze met dit visum dus niet naar Duitsland mocht reizen. Betrokkene verklaart dat ze dan in Istanbul een nieuw ticket heeft aangekocht met bestemming Brussel.

[...]"

2. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, §1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980; Violation du principe de précaution et de prudence, article 3, 3° de la loi du 15.12.1980, des principes de bonne administration et singulièrement le principe audi alteram partem ;

1. Principes

L'article 3, 3° de la loi du 15.12.1980 indique que :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé; »

L'acte juridique unilatéral de portée individuelle, émanant d'une autorité administrative et qui a pour but de produire des effets juridiques à l'égard d'un ou de plusieurs administrés ou d'une autre autorité administrative, doit être suffisamment motivé en droit et en fait, dans l'acte ;

En principe, tout acte administratif doit reposer sur des motifs de droit et de fait « exacts, pertinents et admissibles en droit », en vue d'éviter que les pouvoirs de l'administration ne soient exercés de manière arbitraire.

Une motivation adéquate est une motivation qui permet au destinataire de l'acte de comprendre les raisons, de fait et de droit, qui ont sous-tendu son adoption, afin qu'il puisse « apprécier la légalité et la pertinence de la décision et donc l'opportunité de la contester en justice » ;

2. Application en l'espèce

En l'espèce, dans les motifs de la décision de refoulement, le Secrétaire d'Etat à la politique de Migration et d'Asile indique que la requérante n'a pas suffisamment démontré le but et les circonstances de son voyage.

La requérante a donné tous les documents qu'elle avait en sa possession au moment de son arrestation ;

Certaines ont été ajoutés au dossier administratif par les policiers et d'autres pas ;

Il faut noter que l'interview dont la requérante a fait l'objet, est une conversation avec un fonctionnaire administratif qui possède une certaine liberté quant aux questions qu'il pose, quant aux documents qu'il prend en compte et quant à la décision définitive, qui ne correspond pas aux conditions du principe audi alteram partem, droit à être entendu. Il existe donc un grand danger pour l'arbitraire.

Lors de cet interview, la requérante a parlé en français avec des personnes néerlandophones.

L'interview n'était pas facile de ce fait, selon l'expérience de la requérante. Elle a tenté d'expliquer les raisons pour lesquelles, elle n'a pu utiliser sa réservation initiale figurant dans la demande de visa (retard de l'ambassade pour la délivrance du visa). Elle a voulu profiter d'une promotion sur des vols vers l'Allemagne. Elle a toutefois été bloquée à Istanbul par Turkisch airlines qui lui a indiqué que même si elle avait un visa Schengen celui-ci ne l'autorisait pas à voyager via l'Allemagne son visa ayant été délivré par la Belgique. Sur cette base, la requérante a modifié ses ticket via Istanbul et via une connaissance pris une réservation d'hôtel à Bruxelles.

La décision ne prend pas en compte les documents qui figurent au dossier administratif et que la requérante a transmis aux policiers

Ces documents démontrent pourtant que la requérante a l'intention de retourner au pays :

- Qu'elle y dispose d'un travail*
- D'une famille ;*

Ces documents prouvent, en outre, le fait que la requérante dispose à la fois de suffisamment de moyens pour subvenir à son voyage et pour subvenir à ses besoins dans son pays d'origine ;

La motivation de la décision attaquée ne répond pas aux exigences de la loi relative à la motivation formelle des actes administratifs étant donné que la décision ne s'appuie pas sur les faits pertinents ;

Dès lors, la mesure de privation de liberté du 13 décembre 2010 est contraire aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des articles 3,3° et 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;”

3.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.3.2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. Dit artikel bepaalt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...)”

De Raad merkt op dat verzoekster er krachtens artikel 5 van de Schengengrenscore toe gehouden is het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te kunnen staven; overeenkomstig artikel 7 van de Schengengrenscore kan de grensinspectie een aantal verificaties voeren tijdens de inreiscontrole; krachtens artikel 3 van de vreemdelingenwet is een teruggedrijving mogelijk indien de vreemdeling geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden, komt.

Het komt daarbij in beginsel aan de onderdaan van het derde land toe, om op het ogenblik van de grenstoegang, overeenkomstig artikel 5 van de Schengengrenscore en artikel 3, 3° van de vreemdelingenwet, het doel en de omstandigheden van de reis te duiden en aannemelijk te maken.

Het motief dat verzoeksters reisdoel en verblijfsomstandigheden niet gestaafd worden, steunt *in casu* op de volgende vaststellingen:

- (i) verzoekster verklaarde voor toerisme naar België te komen. Ze is in het bezit van een terugkeerticket en van een hotelreservatie voor hotel PHENIX te 1070 Brussel van 07/08/2017 tot 19/08/2017. Ze kent evenwel geen bezienswaardigheden in België en is ook niet in het bezit van toeristische informatie zoals reisgidsen, stadplannen, brochures,
- (ii) In eerste instantie verklaarde ze niemand te kennen in België, doch na enig aandringen deelde ze mee dat ze inderdaad iemand kent die in België woont en haar zelfs op de luchthaven komt afhalen om haar naar haar hotel te brengen. Na telefonisch contact verklaart deze persoon, ook van Nigerese nationaliteit, dat verzoekster tot 19/08/2017 naar België komt om het land te bezichtigen en dat hij haar hotelreservatie in Brussel heeft gemaakt;
- (iii) verzoekster vroeg een Schengenvisum aan op de Franse Ambassade te Niamey met een reismotief in België (hotel in Waver). Na te hebben vastgesteld dat zij 3 dagen in Istanbul heeft verbleven, verklaart ze dat ze in eerste instantie vanuit Istanbul wou doorreizen naar Leipzig in Duitsland; Turkish Airlines zou haar echter op de vlucht naar Leipzig hebben geweigerd omdat ze in het bezit is van een Schengenvisum afgeleverd voor België en dat ze met dit visum niet naar Duitsland mocht reizen. Ze zou dan in Istanbul een nieuw ticket hebben aangekocht met bestemming Brussel.

Verzoekster voert aan dat zij niet op afdoende wijze werd gehoord, vermits de functionaris van de grenspolitie over een zekere vrijheid beschikt met betrekking tot de vragen die gesteld werden en de documenten die hij in aanmerking wenst te nemen zodat dit interview niet kan worden beschouwd als een voldoende gehoor. Zij wijst er ook op dat zij zich in het Frans heeft moeten uitdrukken ten aanzien van Nederlandstalige personen. Zij voert aan dat zij heeft uiteengezet dat ze haar oorspronkelijke reservatie niet meer kon gebruiken omwille van de laattijdige afgifte van het visum en dat zij gebruik wenste te maken van een promotie met betrekking tot vluchten naar Duitsland. Ze werd evenwel tegengehouden in Istanbul door Turkish Airlines omdat haar visum betrekking had op België. Hierop heeft zij een ander vliegticket gekocht naar België en heeft zij een hotel gereserveerd in Brussel. Zij voert verder aan dat geen rekening werd gehouden met de documenten die zij voorlegde, met name dat zij in het land van herkomst werk en familie heeft, zodat er geen twijfel kan zijn betrekking tot haar intentie om terug te keren.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster het motief (i) dat zij het toeristisch motief van haar verblijf in België niet kon aantonen, in het middel niet betwist. Ter terechtzitting verklaart de

advocate van verzoekster weliswaar nog dat het bezit van een smartphone daartoe volstaat, doch dit overtuigt niet. Vooreerst gaat verzoekster er aan voorbij dat zij niet alleen geen documentatie bij zich had, maar dat zij ook geen bezienswaardigheden kon noemen die zij zou bezoeken in België. Daargelaten of het bezit van een smartphone kan volstaan om het toeristische reismotief te staven, blijkt uit het gehoorverslag bovendien niet dat zij aan de hand hiervan *in concreto* haar reisdoel heeft pogen te duiden.

Verzoekster betwist in het middel evenmin (ii) dat zij eerst verklaarde niemand te kennen in België en vervolgens, “na enig aandringen” dat zij wel degelijk een contactpersoon had die haar zou afhalen aan de luchthaven en haar naar het hotel zou brengen. Verzoekster voert aan dat zij niet naar behoren werd gehoord en dat zij niet in de gelegenheid werd gesteld haar verklaringen op doelmatige wijze te laten optekenen door de grenspolitie. Haar advocate voegt daar ter terechtzitting aan toe dat haar enkel werd gevraagd of zij bij een bepaalde persoon zou logeren, dan wel of zij in een hotel zou verblijven.

Het gehoorverslag bevat evenwel geen elementen die erop kunnen wijzen dat verzoeksters standpunt niet aan bod is kunnen komen of dat haar verklaringen op onjuiste of onvolledige wijze zouden zijn genoteerd. De weergave van haar verklaringen komt precies en accuraat over. Zo werd er, in tegenstelling tot wat in het middel wordt voorgehouden, wel degelijk genoteerd dat verzoekster verklaarde dat zij jaarlijks verlof heeft en dat zij werkt als assistente in een apotheek. Ook de verdere verklaringen lijken specifiek en gedetailleerd zodat *prima facie* niet blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn gesteld haar situatie op nuttige wijze uiteen te zetten. Specifiek met betrekking tot het motief dat zij aanvankelijk zou hebben verklaard niemand te kennen, blijkt dit zeer uitdrukkelijk uit de bewoordingen van het administratief verslag (punt 6. “Interpellatie passagiers(s)”). Ter terechtzitting voert verzoekster aan dat omwille van de taalbarrière zij de vraag misbegrepen heeft. Dit is echter een loutere bewering, waarvoor de Raad geen aanwijzingen ontwaart in de stukken van het administratief dossier. De weergave van haar verklaringen blijkt precies en gedetailleerd. Het enkele feit dat verzoekster hieromtrent twijfels opwerpt, biedt onvoldoende grond om te besluiten dat de vraagstelling onvoldoende duidelijk zou zijn of haar antwoorden onvolledig of onjuist zouden zijn genoteerd. Daarenboven moet dit motief worden gelezen in samenhang met de overige motieven. Het is het geheel van deze motieven dat de verwerende partij immers heeft doen besluiten tot de onduidelijkheid van het reisdoel. Zelfs indien verzoekster zou moeten worden bijgetreden waar zij stelt dat zij dacht dat gevraagd werd of zij bij een kennis zou verblijven, *quod non*, werpt dit nog geen licht op haar werkelijke reismotieven, zodat niet blijkt dat de verwerende partij tot een andersluidend besluit had moeten komen.

Tenslotte voert verzoekster aan dat zij aanvankelijk naar Leipzig probeerde te reizen en vervolgens, na weigering van inscheping, haar reisbestemming wijzigde naar Brussel. Zij verklaart dat zij een ticket naar Leipzig boekte omdat deze tickets in promotie stonden. De Raad merkt op dat verzoekster met deze verklaring post factum haar eerdere verklaringen blijkt te wijzigen. Hoewel in het administratief verslag deze verklaringen eveneens werden opgenomen, blijkt daaruit dat zij naar Leipzig wenste te gaan om toeristische redenen. Het verslag, dat nochtans voldoende gedetailleerd overkomt, bevat geen spoor van een dergelijke verklaring, evenmin brengt ze thans enig stuk bij waaruit kan blijken dat ze inderdaad omwille van een commerciële promotie voor een vlucht naar Leipzig opteerde.

Verzoekster weerlegt met haar verklaring dan ook niet het motief (iii) dat zij eerst een Schengenvisum aanvraag op de Franse Ambassade te Niamey met een reismotief in België (hotel in Waver), vervolgens nadat haar werd tegengeworpen dat zij drie dagen in Istanbul verbleef, verklaarde dat ze aanvankelijk vanuit Istanbul wou doorreizen naar Leipzig en dit vervolgens wijzigde naar Brussel. Het motief houdt in dat verzoekster meermaals haar bestemming wijzigde, zonder dat ze daarbij het doel van haar reis duidelijk maakt. Dit vindt ook verder steun in de gegevens van het verslag van de grenspolitie, waaruit blijkt dat verzoekster haar “toeristische reis naar Europa dus helemaal niet georganiseerd” heeft, zij niet in het bezit is van informatie die op een toeristisch motief kan wijzen en de vaststelling dat het visum werd afgegeven voor familie/of vriendenbezoek en niet voor toerisme.

Gelet op de samenlezing van deze motieven is de Raad van oordeel dat niet op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat verzoekster haar reisdoel niet staft, zoals vereist door artikel 3, 3°, van de vreemdelingenwet. Om de redenen hierboven uiteengezet, maakt verzoekster evenmin een schending aannemelijk van het rechtsbeginsel “*audi alteram partem*”, van het zorgvudichheidsbeginsel, of van de overige aangevoerde rechtsregels.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.3.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs en combinaison avec l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, les principes de bonne administration, le principe de précaution ;

1. Principes

La requérante renvoie aux principes exposés ci-dessus.

L'article 8 de la CEDH stipule que : « 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » ;

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le tribunal examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le tribunal doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21) ;

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée' ; Que les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. Que la notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ; Que la Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29) ;

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait ;

Qu'ensuite, Votre Cour doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée ; Qu'à cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis ;

Que s'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ; Que dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63 ; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38) ; Que cet examen s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence ; Que s'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37) ;

Que s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ; Que le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu ; qu'il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité ; Qu'ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre ; Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte ;

Que selon la Cour européenne des droits de l'homme, les relations personnelles, sociales et économiques sont constitutives de la vie privée de tout être humain ; Que la Cour rappelle également que « l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses

semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects d' l'identité sociale d'un individu » ;

Qu'il faut tenir compte du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ;

2. Application à l'espèce

En l'espèce, les frais déboursés par la requérante, sa capacité à voyager, sa réputation, ses moyens d'existence font partie de sa vie privée telle que garantie par l'article 8 de la CEDH .

La requérante a démontré à l'appui de documents, avant la prise de décision, qu'elle avait l'intention de quitter le territoire des Etats Schengen en date du 19/8/2017 ;

Au moment de son arrestation, elle avait les pièces suivantes en sa possession :

- 1. Carte de vaccination internationale (pièce 3)*
- 2. Carte visa (pièce 4)*
- 3. Autorisation de son mari à voyager (pièce 5)*
- 4. Attestation de travail (pièce 6)*
- 5. Bulletin de salaire de juin 2017 (pièce 7)*
- 6. Attestation de congé (pièce 8)*
- 7. Réservation de vol Turkish airlines (pièce 9)*
- 8. Réservation d'hôtel phénix du 7.08.2017 -19.08.2017 (pièce 10)*
- 9. Elle les a également informé de ce qu'une somme de 3000 € était tenue à sa disposition via Western Union (montant qu'elle a récupéré pendant son incarcération au centre Caricole) (pièce 11)*
- 10. Assurance voyage (pièce 12)*
- 11. Coupon bagage (pièce 13)*
- 12. Réservation hôtel Allemagne (pièce 14)*

L'Office des Étrangers avait donc connaissance de l'existence de cette vie privée.

Pour rappel : selon la Cour EDH « l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects d' l'identité sociale d'un individu » .

La requérante entre donc dans le champ d'application de l'article 8 de la CEDH.

En l'espèce, si l'on considère que la capacité de la requérante à voyager, de montrer dans son pays d'origine qu'elle a les moyens de voyager en Europe, sa réputation, sont autant d'éléments qui sont mis à mal par la décision attaquée. La décision porte atteinte à la vie privée de la requérante

On peut considérer qu'il y a eu une ingérence dans la vie privée de la requérante au sens où les raisons pour lesquelles la décision de refoulement a été prise sont disproportionnés par rapport à l'intention de l'intimé qui était d'effectuer un voyage touristique en Europe pendant ses congés ;

Premièrement, il y a lieu de constater que cette ingérence doit être prévue par la loi.

Or, en l'espèce, l'Office des Étrangers a violé les principes de bonne administration et les dispositions de la loi de 1991 ainsi que l'article 3.3° de la loi du 15.12.1980 ainsi que le Code des visas. (voir 1er et 3e moyen)

L'ingérence n'est donc pas prévue par la loi au sens de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Il y a donc violation de l'article 8 de la CEDH.

Deuxièmement, il convient de constater que l'autorité administrative n'a effectué la mise en balance exigée afin de vérifier si la décision ne mettait pas en péril la vie privée ;

En l'espèce, on ne retrouve, dans la décision attaquée, ni référence à la vie privée de la requérante, ni référence à la proportionnalité de l'ingérence dans sa vie privée .

En l'absence de l'exécution d'une telle mise en balance, il y a violation de l'article 8 de la CEDH.

A tout le moins, s'il ressort du dossier administratif que l'administration se serait livrée à une telle mise en balance, la partie adverse aurait dû exposer dans la décision attaquée pour quelles raisons elle a estimé que l'intérêt de l'Etat l'emportait sur celui de la requérante.

Troisièmement, sur la base de l'article 39/82 et 13 CEDH, votre Conseil se doit d'effectuer une mise en balance afin de constater l'éventuelle violation de l'article 8 de la CEDH.

En l'espèce on aurait dû arriver à la conclusion que l'Etat belge avait l'obligation positive de maintenir la vie privée de l'intimé.

En effet, l'intérêt de l'Etat ne semble pas tenir étant donné qu'il semble que l'intéressée n'a pas enfreint l'article 14, 32 du Code visa ; (pièce 3-14)

L'atteinte aux intérêts de la requérante est multiple : honte, réputation, financière, obstacle à faire le voyage d'une vie, ...

Si on venait à considérer que les documents de la requérante ne peuvent être pris en compte, cela aurait pour conséquence de priver l'intimé d'un recours effectif au sens de l'article 13 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

L'intimé n'aurait à aucun moment la possibilité de démontrer qu'il a une vie privée.

Celle-ci a fait l'objet d'une ingérence illégale étant donné qu'il remplissait les conditions de l'article 14 et 15 du Code visa ;

Cette ingérence est disproportionnée et ne repose sur aucun élément objectif.

Dès lors, la décision attaquée du 7.08.2017 viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ainsi que l'article 8 de la CEDH ;”

3.3.3.2. Verzoekster houdt een uitgebreid theoretisch betoog met betrekking tot de toepassing van artikel 8 van het EVRM. Evenwel wordt in de huidige zaak niet betwist dat het gaat om een eerste binnenkomst en dat, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zoals deze werden besproken in het eerste middel, verzoekster geen persoonlijke banden met België heeft aangewezen. Verzoekster wijst er zelfs uitdrukkelijk op dat haar familie nog in Niger verblijft en dat zij de intentie heeft om er na haar vakantie terug te keren teneinde er haar gezinsleven verder te zetten. Uit de vaststelling dat er geen gezinsleven is in België, volgt dat de beslissing tot terugdrijving geen schending kan inhouden van het recht op gezinsleven.

Verzoekster voert evenwel de schending aan van het recht op privéleven. Zoals gesteld, betreft de onderhavige zaak een eerste binnenkomst in België. Vaste rechtspraak EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM. (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen)

Aangezien verzoekster niet aangeeft ooit in België te hebben verbleven, uit haar reismotieven niet blijkt met welk doel zij zich naar België begaf en welke specifieke banden in België werden ontwikkeld, kan zij geenszins worden bijgetreden waar zij verklaart dat er *in casu* er een schending van haar privéleven in België voorligt. Het feit dat zij ter ondersteuning van haar visumaanvraag (gericht tot de Franse autoriteiten) stavingsstukken met betrekking tot haar persoonlijke situatie zou hebben voorgelegd is niet van aard te wijzen op het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België.

Het middel is niet ernstig.

3.3.3.3. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Violation des articles 14, 32 du Règlement (CE) No 810/2009 DU PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (ci-après dénommé Code Visa) en combinaison avec une violation des principes de bonne administration, particulièrement visé, le principe de précaution

1. Principes

L'article 14 du Code visa stipule que :

« Article 14

Documents justificatifs

1. Lorsqu'il introduit une demande de visa uniforme, le demandeur présente les documents suivants:

a) des documents indiquant l'objet du voyage;

b) des documents relatifs à l'hébergement, ou apportant la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement;

c) des documents indiquant que le demandeur dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans son pays d'origine ou de résidence ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel son admission est garantie, ou encore qu'il est en mesure

d'acquérir légalement ces moyens, conformément à l'article 5, paragraphe 1, point c), et à l'article 5, paragraphe 3, du code frontières Schengen;

d) des informations permettant d'apprécier sa volonté de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa demandé.

2. Lorsqu'il introduit une demande de visa de transit aéroportuaire, le demandeur présente:

a) des documents relatifs à la poursuite du voyage vers la destination finale après le transit aéroportuaire envisagé;

b) des informations permettant d'apprécier sa volonté de ne pas entrer sur le territoire des États membres.

3. Une liste non exhaustive des documents justificatifs que le consulat peut demander au demandeur afin de vérifier qu'il satisfait aux conditions énumérées aux paragraphes 1 et 2 figure à l'annexe II.

4. Les États membres peuvent exiger que les demandeurs présentent une preuve de prise en charge et/ou une attestation d'accueil, en remplissant un formulaire établi par chaque État membre. Ce formulaire indique notamment:

a) s'il constitue une preuve de prise en charge et/ou une attestation d'accueil;

b) si l'hôte est une personne physique, une société ou une organisation;

c) l'identité de l'hôte et ses coordonnées;

d) le nom du ou des demandeur(s) invité(s);

e) l'adresse d'hébergement;

f) la durée et l'objet du séjour;

g) les éventuels liens de parenté avec l'hôte.

Outre la ou les langue(s) officielle(s) de l'État membre, le formulaire est rédigé dans au moins une autre langue officielle des institutions de l'Union européenne. Le formulaire fournit au signataire les informations prévues à l'article 37, paragraphe 1, du règlement VIS. Un modèle du formulaire est notifié à la Commission.

5. La nécessité de compléter et d'harmoniser la liste de documents justificatifs au niveau de chaque ressort territorial afin de tenir compte des circonstances locales est évaluée dans le cadre de la coopération locale au titre de Schengen.

6. Les consulats peuvent renoncer à imposer une ou plusieurs des obligations prévues au paragraphe 1 au demandeur qui leur est connu pour son intégrité et sa fiabilité, en particulier parce qu'il a fait un usage légal de visas délivrés précédemment, s'il n'existe aucun doute sur le fait qu'il satisfera aux conditions fixées à l'article 5, paragraphe 1, du code frontières Schengen au moment du franchissement des frontières extérieures des États membres. »

L'article 32 du Code des visa indique que :

« 1. Sans préjudice de l'article 25, paragraphe 1, le visa est refusé:

a) si le demandeur:

i) présente un document de voyage faux ou falsifié,

ii) ne fournit pas de justification quant à l'objet et aux conditions du séjour envisagé,

iii) ne fournit pas la preuve qu'il dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans son pays d'origine ou de résidence, ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel son admission est garantie, ou n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens,

iv) a déjà séjourné sur le territoire des États membres pendant trois mois au cours de la période de six mois en cours, sur la base d'un visa uniforme ou d'un visa à validité territoriale limitée,

v) fait l'objet d'un signalement diffusé dans le SIS aux fins d'un refus d'admission,

vi) est considéré comme constituant une menace pour l'ordre public, la sécurité intérieure ou la santé publique, au sens de l'article 2, point 19, du code frontières Schengen, ou pour les relations internationales de l'un des États membres, et, en particulier, qu'il a fait l'objet, pour ces mêmes motifs, d'un signalement dans les bases de données nationales des États membres aux fins de non-admission, ou

vii) s'il y a lieu, n'apporte pas la preuve qu'il dispose d'une assurance maladie en voyage adéquate et valide;

ou

b) s'il existe des doutes raisonnables sur l'authenticité des documents justificatifs présentés par le demandeur ou sur la véracité de leur contenu, sur la fiabilité des déclarations effectuées par le demandeur ou sur sa volonté de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa demandé.

2. La décision de refus et ses motivations sont communiquées au demandeur au moyen du formulaire type figurant à l'annexe VI.

3. Les demandeurs qui ont fait l'objet d'une décision de refus de visa peuvent former un recours contre cette décision. Ces recours sont intentés contre l'État membre qui a pris la décision finale sur la demande, conformément à la législation nationale de cet État membre. Les États membres fournissent aux demandeurs les informations relatives aux voies de recours, comme indiqué à l'annexe VI.

4. Dans le cas visé à l'article 8, paragraphe 2, le consulat de l'État membre agissant en représentation informe le demandeur de la décision prise par l'État membre représenté.

5. Les informations relatives aux visas refusés sont enregistrées dans le VIS conformément à l'article 12 du règlement VIS. »

L'annexe II du Code des visas indique quant aux documents visés à l'article 14 que :

« ANNEXE II

Liste non exhaustive de documents justificatifs

Les justificatifs visés à l'article 14, que les demandeurs de visa doivent produire, sont notamment les suivants:

A. DOCUMENTS RELATIFS À L'OBJET DU VOYAGE

1) pour des voyages à caractère professionnel:

- a) l'invitation d'une entreprise ou d'une autorité à participer à des entretiens, à des conférences ou à des manifestations à caractère commercial, industriel ou professionnel;
- b) d'autres documents qui font apparaître l'existence de relations commerciales ou professionnelles;
- c) les cartes d'entrée à des foires et à des congrès, le cas échéant;
- d) les documents attestant les activités de l'entreprise;
- e) les documents attestant le statut d'emploi du demandeur dans l'entreprise;

2) pour des voyages effectués dans le cadre d'études ou d'un autre type de formation:

- a) le certificat d'inscription à un institut d'enseignement en vue de prendre part à des cours théoriques ou pratiques de formation et de formation continue;
- b) les cartes d'étudiants ou certificats relatifs aux cours qui seront suivis;

3) pour des voyages à caractère touristique ou privé:

a) les justificatifs relatifs à l'hébergement:

- l'invitation de l'hôte, en cas d'hébergement chez une personne privée,
- une pièce justificative de l'établissement d'hébergement ou tout autre document approprié indiquant le type de logement envisagé;

b) justificatifs relatifs à l'itinéraire:

- la confirmation de la réservation d'un voyage organisé ou tout autre document approprié indiquant le programme de voyage envisagé,
- en cas de transit: visa ou autre autorisation d'entrée dans le pays tiers de destination; billets pour la poursuite du voyage;

4) pour des voyages entrepris pour une manifestation à caractère politique, scientifique, culturel, sportif ou religieux, ou pour toute autre raison:

- invitations, cartes d'entrée, inscriptions ou programmes indiquant (dans la mesure du possible) le nom de l'organisme d'accueil et la durée du séjour, ou tout autre document approprié indiquant l'objet du voyage;

5) pour des voyages de membres de délégations officielles qui, à la suite d'une invitation officielle adressée au gouvernement du pays tiers concerné, participent à des réunions, consultations, négociations ou programmes d'échanges ainsi qu'à des événements ayant lieu sur le territoire d'un État membre à l'initiative d'organisations intergouvernementales:

- une lettre délivrée par une autorité du pays tiers concerné confirmant que le demandeur est membre de la délégation se rendant sur le territoire d'un État membre pour participer aux événements susmentionnés, accompagnée d'une copie de l'invitation officielle;

6) pour des voyages entrepris pour raisons médicales:

- un document officiel de l'établissement médical confirmant la nécessité d'y suivre un traitement, et la preuve de moyens financiers suffisants pour payer ce traitement médical.

B. DOCUMENTS PERMETTANT D'APPRÉCIER LA VOLONTÉ DU DEMANDEUR DE QUITTER LE TERRITOIRE DES ÉTATS MEMBRES

1) un billet de retour ou un billet circulaire, ou encore une réservation de tels billets;

- 2) *une pièce attestant que le demandeur dispose de moyens financiers dans le pays de résidence;*
- 3) *une attestation d'emploi: relevés bancaires;*
- 4) *toute preuve de la possession de biens immobiliers;*
- 5) *toute preuve de l'intégration dans le pays de résidence: liens de parenté, situation professionnelle. »*

2. Application en l'espèce

En l'espèce, la partie adverse a décidé de refouler la requérante alors que la requérante remplissait les conditions des articles 14 du Code des visa ;

La requérante peut prouver, que tant lors de l'introduction de sa demande auprès des autorités belges, qu'à son arrivée dans l'aéroport de Zaventem, qu'aujourd'hui devant vous, elle remplit les conditions des articles 14 du Code visa ;

Les pièces en possession de la requérante en témoignent :

1. *- passeport valide*
2. *- visa valide*
3. *- billet d'avion aller retour*
4. *Carte de vaccination internationale (pièce 3)*
5. *Carte visa (pièce 4)*
6. *Autorisation de son mari à voyager (pièce 5)*
7. *Attestation de travail (pièce 6)*
8. *Bulletin de salaire de juin 2017 (pièce 7)*
9. *Attestation de congé (pièce 8)*
10. *Réservation de vol Turkish airlines (pièce 9)*
11. *Réservation d'hôtel phénix du 7.08.2017 -19.08.2017 (pièce 10)*
12. *Elle les a également informé de ce qu'une somme de 3000 € était tenue à sa disposition via Western Union (montant qu'elle a récupéré pendant son incarcération au centre Caricole) (pièce 11)*
13. *Assurance voyage (pièce 12)*
14. *Coupon bagage Allemagne (pièce 13)*
15. *Réservation hôtel Allemagne (pièce 14)*

Ces pièces démontrent que la requérante remplissait conformément à l'article 14 et à l'annexe au Code des visas, les conditions pour démontrer l'objet de son voyage et sa volonté de quitter le territoire à l'expiration de son visa ;

En effet, elle avait en sa possession, le document visé à l'annexe II quant à l'objet du voyage à savoir :

« une pièce justificative de l'établissement d'hébergement ou tout autre document approprié indiquant le type de logement envisagé; » (pièce 9)

la confirmation de la réservation d'un voyage organisé ou tout autre document approprié indiquant le programme de voyage envisagé, (pièce 10)

Elle avait également les documents démontrant sa volonté de quitter le territoire des Etats Schengen :

« 1)un billet de retour ou un billet circulaire, ou encore une réservation de tels billets; (pièce 9)

2) une pièce attestant que le demandeur dispose de moyens financiers dans le pays de résidence; (pièce 6-9)

3) une attestation d'emploi: relevés bancaires; (pièce 6-9)

5) toute preuve de l'intégration dans le pays de résidence: liens de parenté, situation professionnelle. » (pièce 5)

La décision attaquée ne se base pas sur des éléments exacts et pertinents pour conclure à l'absence de volonté pour quitter le territoire.

Elle n'a pas pris en compte les éléments/documents de la requérant à cet égard.

Il y a violation de l'article 14, 15 et de l'obligation de motivation.

A tout le moins, la partie adverse a manqué de proportion et de mesure lors de la prise de la décision attaquée, elle a violé le principe de précaution et de proportionnalité."

3.3.3.2. Het derde middel strekt ertoe aan te tonen dat verzoekster alle nuttige documenten heeft voorgelegd met betrekking tot haar reisdoel en verblijfsomstandigheden, zoals vereist door artikel 14 van de Visumcode. Verzoekster meent dat zij hiermee het reisdoel reeds op afdoende wijze heeft gestaafd.

De Raad merkt op dat verzoekster er krachtens artikel 5 van de Schengengrenscore toe gehouden is het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te kunnen staven; overeenkomstig artikel 7 van de Schengengrenscore kan de grensinspectie een aantal verificaties voeren tijdens de inreiscontrole; krachtens artikel 3 van de vreemdelingenwet is een teruggrijping mogelijk indien de

vreemdeling geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Het feit dat een visum werd afgeleverd, stelt de betrokken vreemdeling er niet van vrij om bij de binnenkomst op het grondgebied het reisdoel en de verblijfsomstandigheden te staven zoals vereist door artikel 5 van de Schengengrenscore en artikel 3, 3°, van de vreemdelingenwet. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontleen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing is de verzoekende partij in gebreke gebleven het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven. De vaststellingen van de verwerende partij vinden hun grondslag in het administratief dossier.

Het middel is niet ernstig.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

C. VERHAERT